

bromera LA NIT QUE WENDY
VA APRENDRE A VOLAR

Andreu Martín

Premi Bancaixa de Narrativa Juvenil

Fa mitja hora que el cotxe Z número 304 ha sortit de la comissaria de Sarrià-Sant Gervasi i recorre els carrers de la part alta de la ciutat.

Avui és dissabte. El sergent en cap de torn, durant el brífig, els ha donat els números d'unes quantes matrícules de cotxes robats i els ha dit que controlin l'entrada i sortida de discoteques on se sap que hi ha camells i ha afegit que vagin amb molt de compte, que fa molta calor i que la calor és un irritant de les hormones del jovent.

Condueix el Roger Dueso. Té els ulls rodons i prominents, com de granota, i la boca gruixuda i corbada cap avall, amb expressió de mala llet. La cara carnosa i tova. Potser sí que s'assembla una mica a una granota o a un gripau. Va molt seriós, cellajunt, absent. Es pren molt a la valenta això de ser policia. Potser perquè pensa que, amb aquesta cara que té, si no es manifestés sever i intransigent, acabaria sent la riota de tothom.

Al seu costat, la Wendy Aguilar, xerraire i als núvols. Sempre amb les seves falòrnies. El Roger pensa que els seus pares, que eren com nens grans, li van explicar massa contes infantils. Sobretot, aquell del Peter Pan, com el seu nom indica. Qual-sevol observador atent s'adonaria que n'està ben tip de la xerrameca.

—... Una vident —diu ella—, sí, sí, vident, d'aquestes que diuen que poden veure el futur. I em diu «porta la mà». Jo no em creia res, pots comptar. Dic: «Té la mà, com si vols el peu». I es posa a llegir-me la mà. Que si la línia de la vida, que si la vida dels fills. Diu: «Tu tindràs una vida curta». Dic: «Vida curta? Doncs ara no et pago!». Diu: «Que no em pagues?» Dic: «Que no et pago». Òspati, com es va empenyar. A mi em sembla que les vidents s'haurien de limitar a donar les bones notícies. És de molt mala educació dir-li a una persona «tu et moriràs aviat», vaja, em sembla... Doncs és exactament el que em va dir. La deixo allà plantada, enmig de la Rambla, i es queda cridant malediccions: «Tu et moriràs jove!».

La ràdio del cotxe es posa a parlar, traslladant desgràcies amb aquella veu femenina automàtica i insensible. Hi ha un possible seixanta a la Via Augusta, a l'altura del metro de Tres Torres. Un

tiroteig. Gent armada i perillosa pels voltants. Hi envien tres cotxes Z per si de cas. El servei sanitari es troba en ruta.

El cotxe que hi ha més a prop és el 304, conduït pel Roger Dueso, que ara connecta la sirena i tota la lluminària d'arbre de Nadal del sostre i accelera.

En aquesta hora, la nit té tota una vida per davant. Els carrers van plens de joves carregats d'esperança que busquen bars i discoteques per omplir-se el cap de música. En aquestes hores, la nit encara és alegre, musical, maquillada amb els colors del neó. I una de les cançons que més se senten és aquesta sirena que esquinça el carrer, que separa cotxes i atura en sec els vianants.

El Roger ha dit: «Som-hi».

Automàticament, la Wendy ha desenganxat el Velcro que tanca la funda de la pistola, però continua xerrant com si res.

—Em diu la vident: «Tu moriràs el dia que compleixis els vint-i-tres». Dic: «Ostres». Diu: «T'atropellarà un camió». Dic: «Collons», amb perdó. La vaig engegar a dida. Però, saps per què m'ha vingut al cap, ara, això? —El Roger no ho sap, ni sembla que li interessi, però no diu res.— Doncs perquè demà, vaja, d'aquí a mitja hora, farà vint-i-tres anys.

El Roger, aixoplugat sota el paraigua de la sirena i dels llums blaus, canvia de quarta a tercera per imprimir més energia al vehicle.

–Vint-i-tres anys –insisteix la Wendy, una mica molesta perquè l’altre no es dóna per al·ludit–. D’aquí a mitja hora. T’ho dic perquè penso que, de vegades, als nòvios els interessa saber quan fan anys les seves nòvies.

–Nòvia em sembla una paraula massa gruixuda, nòvia.

–Què vols dir? –pregunta ella, inquieta.

–Què vull dir? –Ell també es mostra inquiet, com si fos molt difícil especificar què vol dir exactament.– Que som massa joves, potser.

–Massa joves? D’aquí a mitja hora, ja podré dir que tinc vint-i-tres anys...

–Massa joves per a enamorar-nos, volia dir.

–Prou grans per a fer l’amor però massa joves per a enamorar-nos?

–Volia dir per a comprometre’ns.

–Som prou grans per a portar pistola, i placa, i per a detenir delinqüents i portar-los davant del jutge i som massa joves per a comprometre’ns?

Ell s’exaspera.

–No volia dir això! No volia dir això!

–Doncs què volies dir?

–Que estic enamorat d’una altra, això volia dir!

Ja està dit.

Ja fa estona que la Wendy s’ho espera, ja s’ho veia venir, però la revelació li trenca la veu i li nega els ulls.

–Enamorat d’una altra dona?

–Sí –diu el Roger amb boca petita.

–De l’Andrea?

–Sí.

–L’Andrea Pasqual, d’Homicidis?

–Sí.

La Wendy trenca a plorar perquè s’ho creu, perquè acaba de confirmar sospites a les quals fins ara no havia fet gaire cas. Unes quantes vegades ha sorprès el Roger parlant amb l’Andrea Pasqual, als passadissos de la Central, o a l’aparcament, o al menjador, davant de la màquina de cafè.

L’Andrea Pasqual, molt més alta, més guapa, més elegant, més seriosa i més sàvia que la Wendy. L’Andrea Pasqual, que no vesteix d’uniforme sinó que va a la moda. Tan femenina, tan soberga, tan freda, tan dura i tan madura, acostumada a tractar amb cadàvers i assassins.

Arriba el cotxe al lloc dels fets, on s’aplega una multitud de curiosos, tots ells joves noctàmbuls

que anaven de marxa i ara no saben què fer davant d'un mort a trets.

La Wendy ja baixa plorant del cotxe. Tot i que tracta de dissimular, la colla de tafaners presents pensarà que la pobra noia, tan jove per a ser policia, està afectada per la visió de la sang.

I no és això. No és això.